

Nr 18

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändring i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469); given Stockholms slott den 30 november 1962.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändring i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469).

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

En på Nordiska rådets initiativ tillsatt internordisk utredning (Nordiska utredningar 1961: 4) har framlagt förslag om ett avtal mellan medlemsstaterna angående enhetligt registreringsförfarande för internordiska flyttningar. I syfte att möjliggöra för svenska regeringen att biträda sådana avtal föreslås bemyndigande för Kungl. Maj:t att ingå internationella avtal på folkbokföringens område och att meddela erforderliga föreskrifter för avtalens tillämpning.

Förslag
till
förordning om ändring i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946
(nr 469)

Härigenom förordnas, att i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 skall införas en ny paragraf, betecknad 75 §, av nedan angiven lydelse.

75 §.

1 mom. Konungen äger, under förutsättning av ömsesidighet, med främmande stat träffa överenskommelse i fråga om enskilda personers folkbokföring här i riket och i den andra staten.

2 mom. Där för tillämpningen av överenskommelse som i 1 mom. sägs erfordras föreskrifter utöver eller i stället för vad i denna förordning är stadgat, gäller vad Konungen därom förordnar.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningsamling.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 30 no-
vember 1962.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, fråga om *viss ändring i folkbokföringsförordningen* och anför därvid följande.

I. Inledning

Vid Nordiska rådets andra session i Oslo i augusti 1954 framfördes en enhällig rekommendation (nr 5/1954) till regeringarna om att giva flyttningsbetyg internordisk giltighet och att i samband därmed undersöka möjligheterna för ett utbyte av flyttningsrapporter. Bakgrunden till denna rekommendation var bl. a. vissa uttalanden i ett av rådets juridiska utskott den 11 augusti 1954 avgivet betänkande, vari anfördes följande.

I praktiken torde i de nordiska länderna ett flyttningsbetyg från ett nordiskt land godtagas av vederbörande folkregistreringsmyndighet i ett annat land vid flyttning till detta. Bestämmelser härom torde vara önskvärda.

För att ur folkbokföringssynpunkt effektiv ordning skall kunna erhållas erfordras dock, att folkregistreringsmyndigheten i den kommun, dit inflyttningen sker, ålägges att meddela motsvarande myndighet i den kommun, varifrån den flyttande kommer, om flyttningen, oaktat den senare är belägen i ett annat nordiskt land. Om sådan skyldighet infördes, skulle man nå fram till att Norden, såvitt angår flyttningar, i folkbokföringshänseende kommer att bilda ett enhetligt område. Utskottet anser, att möjligheten att genomföra denna ordning bör närmare undersökas. Därvid kunna även andra hit hörande spörsmål uppmärksammas. Det kan sålunda nämnas, att mellan Norge och Sverige föreligger en överenskommelse om utbyte av uppgifter om civilstånd m. m., men att liknande överenskommelser saknas mellan andra nordiska länder.

Den norska regeringen fick i uppdrag att svara för den vidare behandlingen av rekommendationen och på grundval av vissa undersökningar förordade denna vid Nordiska rådets tredje session (melding den 23 december 1954) att rekommendationen borde genomföras i vart fall mellan Danmark, Norge och Sverige samt att en internordisk utredning måtte tillsättas för att närmare undersöka de därmed förenade spörsmålen. En sådan utredning

tillsattes år 1956 med representanter för de nämnda länderna samt för Island och Finland. Det överenskomms att utredningen även skulle behandla betydelsen av ett utbyte av civilståndshandlingar för folkbokföringen i de olika länderna.

Såsom svenska representanter i utredningen utsågs kammarrättsrådet S. F. von Otter och byråchefen i statistiska centralbyrån A. E. Olsson. Sedan Olsson på egen begäran erhållit entledigande, uppdrogs åt kammarrättsrådet E. Hedelius att delta i utredningsarbetet. Såsom utredningens ordförande har fungerat byråchefen i statistiska centralbyrån i Oslo B. Bendiksen.

Utredningen avgav i januari 1961 ett betänkande angående internordiska flytteattester (Nordiska utredningar nr 1961: 4) innehållande bl. a. förslag till en avtalsmässig samordning av folkregistreringen vid internordisk flyttning och härför erforderliga nationella lagstiftningsåtgärder.

Vid Nordiska rådets tionde session i Helsingfors i mars 1962 föreslogs att rådet skulle rekommendera regeringarna att genomföra de i betänkandet förordade åtgärderna. Rådet beslöt uppskjuta ärendet till nästa ordinarie session, men i skrivelse till medlemsländernas regeringar den 3 juli 1962 har rådets presidium hemställt, att regeringarna snarast och utan att avvakta frågans slutliga behandling vid den elfte rådssessionen måtte genomföra ett system med internordiska flyttningsattester i överensstämmelse med utredningens förslag.

Över utredningens betänkande har efter remiss *yttranden* avgivits av kammarrätten, statistiska centralbyrån efter hörande av kyrkobokföringsinspektörerna i riket, uppboordsorganisationskommittén, socialstyrelsen, utlänningskommissionen, överståthållarämbetet efter hörande av Stockholms stad, länsstyrelserna i Uppsala och Kristianstads län, länsstyrelsen i Malmöhus län efter hörande av Malmö stad, länsstyrelsen i Hallands län, länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län efter hörande av Göteborgs stad, länsstyrelserna i Värmlands, Västmanlands, Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, Föreningen Sveriges kronokamrerare samt Sveriges häradsskriverförening.

II. Utredningen

Allmänna synpunkter

Utredningen lämnar inledningsvis i sitt betänkande (s. 7—38) en redogörelse för bestämmelserna i de olika länderna om anmälning och registrering av flyttningar, om betingelserna för utfärdande av flyttningsbevis m. m. I redogörelsen erinras bl. a. om konventionen den 15 september 1955 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om social trygghet, enligt vilken medborgare i ett av de fem nordiska länderna vid vistelse i annat nordiskt land har i princip samma rätt till sociala förmåner som landets egna medborgare. I anslutning härtill konstaterar utredningen, att ett be-

tydande antal internordiska flyttningar sker varje år. Kontrollen av dessa flyttningar medför stort besvär för folkregistreringsmyndigheterna och det har framstått som en brist att inget internordiskt samarbete förekommer på detta område. Till belysande härav har utredningen gjort följande sammanställning av antalet i Danmark, Norge och Sverige registrerade internordiska flyttningar under år 1957. Sifferuppgifterna avser antalet in- och utflyttningar sammantagna.

Flyttning till och från	Norge	Danmark	Sverige	Finland	Island	Totalt
Registreringsland						
Norge		7 948	4 420	259	203	12 830
Danmark	8 614		13 244	415	795	23 068
Sverige	3 735	8 033		13 723	99	25 590
Finland	—	—	—	—	—	—
Island	—	—	—	—	—	—

Sammanställningen ger även, påpekar utredningen, viss uppfattning om skiljaktigheterna mellan de olika ländernas registreringsbestämmelser. Av sifferuppgifterna framgår t. ex., att i Danmark registrerats 13 244 flyttningar till och från Sverige, men i Sverige endast 8 033 flyttningar till och från Danmark, d. v. s. en skillnad på hela 5 211 registreringar. Sådana skillnader om än av mindre storleksordning noteras i fråga om såväl Norge och Sverige som Danmark och Norge. Dessa avvikelser torde, framhåller utredningen, främst bero på olika nationella registreringsbestämmelser. När de svenska talen är lägre än de danska och norska, torde sålunda detta sammanhånga med att relativt korta uppehåll i Sverige icke registreras samt att vistelse i utlandet blir registrerad i Sverige som utflyttning endast om den som utrest har för avsikt att stadigvarande bosätta sig å utrikes ort. I Danmark och Norge däremot är för registreringen avgörande om den som flyttar vid utresan från riket uppgivit, att han lämnat sin tidigare hemvist. Därmed kan följa, att även uppehåll av kortare varaktighet blir registrerat som utflyttning i dessa länder.

Den tekniska utformningen av ett samordnat system

Inom utredningen har man varit ense om önskvärdheten av att få till stånd en samordning av reglerna för anmälan och registrering av internordiska flyttningar och att i detta hänseende göra Norden till ett gemensamt registreringsområde. Därför har utredningens arbete helt inriktats på att finna en sådan ordning för detta samarbete, som låter sig inpassas i de olika ländernas folkbokföringslagstiftning och som samtidigt uppfyller kraven på en tillfredsställande registrering av de internordiska flyttningarna. Utredningens enhälliga förslag härom syftar till att åstadkomma ett samordnat anmälnings- och registreringsförfarande med hjälp av internor-

diska flyttningsattester inom ramen för ett mellan länderna slutet avtal om folkregistreringen av sådana flyttningar. Betänkandet innehåller förslag till sådant avtal liksom också förslag till enhetligt utformade blanketter för internordiska flyttningsattester och flyttningsbevis.

Det i betänkandet intagna förslaget till ett avtalsmässigt samordnat registreringsförfarande torde såsom *Bihang* få fogas vid statsrådsprotokollet i detta ärende. Utkastet innebär i korthet att frågan om registrering av person, som flyttar från ett nordiskt land till annat, skall avgöras enligt den i inflyttningslandet gällande lagstiftningen. Den dag, från vilken den inflyttande blivit registrerad i detta land, skall även gälla som dagen för flyttningen från utflyttningslandet.

Genom den föreslagna principen avsåg utredningen att uppnå kontinuitet i registreringsbestämmelserna. Man skulle också undgå sådana med nuvarande ordning förknippade olägenheter, att den som flyttat till annat medlemsland kan bli registrerad i inflyttningslandet men likväl kvarstå såsom registrerad i utflyttningslandet eller också bli registrerad som utflyttad från detta land utan att kunna bli registrerad såsom inflyttad i det andra landet.

För tillämpningen av detta system kräves enligt utredningen ett någorlunda enhetligt bosättningsbegrepp. Det har dock bedömts som mindre lämpligt att intaga regler härom i själva avtalet, enär tvekan då skulle kunna uppstå om avtalets räckvidd med försening av registreringarna som följd. I stället förordas att dessa regler intages i de nationella föreskrifter, som enligt utredningen torde bli nödvändiga för tillämpningen av avtalet i de olika medlemsländerna.

Systemet kräver vidare, att registreringsmyndigheterna i utflyttningslandet erhåller uppgift om verkställda registreringar. Enligt utredningens förslag skall till grund för dessa ligga en av den lokala myndigheten i utflyttningslandet utfärdad och till den flyttande överlämnad flyttningsattest av en för samtliga nordiska länder enhetlig utformning. Vid denna attest skall vara fogad en blankett för flyttningsbevis med i princip samma utformning som attesten. Den flyttande överlämnar den erhållna attesten jämte vidhängande blankett till flyttningsbevis till registreringsmyndigheten i inflyttningslandet. På grundval av attestens uppgifter i förening med ev. muntligen inhämtade upplysningar avgöres herefter registreringsfrågan. Sker registrering skall flyttningsattesten behållas av registreringsmyndigheten medan flyttningsbeviset med notering om den verkställda registreringen och dagen härför återsändes till den registreringsmyndighet, som utfärdat flyttningsattesten. Sker å andra sidan icke registrering, återlämnas attesten till den, som anmält sig för registrering. Även i detta fall översändes beviset till registreringsmyndigheten i utflyttningslandet med anteckning om beslutet. Har bevis icke återsänts inom viss tid ankommer det på myndigheten i utflyttningslandet att med hjälp av de kvarliggande kopiorna över utfärdade attester ta kontakt med registreringsmyndigheten på den av den flyttande uppgivna nya bostadsorten och efterhöra ärendets gång. Skulle den inflyttande icke medföra någon flyttningsattest åvilar det i första hand honom

att införskaffa denna handling från den lokala registreringsmyndigheten i utflyttningslandet; dock förutsättes att den lokala myndigheten i inflyttningslandet skall kunna ombesörja rekvisition av attesten, om den inflyttade samtycker härtill.

Genom att inflyttningslandets lagstiftning skall vara avgörande för registreringen undgår man, framhåller utredningen, tvister mellan de lokala registreringsmyndigheterna. Därmed föreligger icke heller behov av någon internordisk besvärinstans. Dock förutsättes möjligheter för de lokala myndigheterna att under hand ta upp registreringsfrågor, t. ex. om man är av i princip olika uppfattning, ävensom att hänskjuta sådana frågor till de centrala registreringsmyndigheterna. I den föreslagna avtalstexten utsäges därför, att utväxling skall kunna ske av sådana upplysningar, som befinnes nödvändiga för bedömning av bosättningsfrågor.

Med hänsyn till att de allmänna folkregistreringsbestämmelserna i Danmark icke gäller för Grönland och endast i vissa delar för Färöarna och de norska bestämmelserna icke gäller för Spetsbergen, Jan Mayen och de norska territorierna utanför Europa förutsättes att dessa landområden icke skall omfattas av det samordnade systemet. Av praktiska skäl har utredningen icke ansett det lämpligt att ange dessa inskränkningar i själva avtalet utan har funnit det mera lämpligt att uppgifterna härom intages i de kompletterande nationella tillämpningsföreskrifterna.

Vidare må här framhållas, att den finske representanten i utredningen för egen del anslutit sig till de i betänkandet framförda förslagen. Med hänsyn till vissa speciella förhållanden i fråga om den finska folkbokföringen är det dock ovisst om Finland kan komma med i ett samordnat system redan från början. Samtidigt som utredningen understryker önskvärdheten av en finsk anslutning, särskilt med hänsyn till det stora antalet flyttningar mellan Finland och Sverige, finner utredningen det angeläget att det föreslagna systemet blir genomfört i vart fall mellan de övriga nordiska länderna.

I detta sammanhang må även beröras den av utredningen behandlade frågan om ett utbyte av civilståndshandlingar mellan de nordiska länderna. Enligt utredningens uppfattning kan ett utbyte av sådana handlingar ha viss betydelse för en fullständig och riktig folkbokföring. Frågan synes dock, fortsätter utredningen, icke ha sådan betydelse för folkregistreringen vid flyttningar att den behöver tagas upp i detta sammanhang.

Lagstiftningsåtgärder

Ett på föreslaget sätt utformat gemensamt system för registrering och rapportering av internordiska flyttningar kan, framhåller utredningen, genomföras med endast smärre ändringar i de olika ländernas lagstiftning på området. För Sveriges vidkommande erfordrar förslagets genomförande vissa ändringar i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469). Härvid kan man antingen vidtaga erforderliga ändringar i de bestämmelser, som reglerar flyttningsförfarandet, eller också komplettera förordningen

med en ny paragraf (75 §), enligt vilken Kungl. Maj:t bemyndigas ingå avtal varom här är fråga och utfärda för sådant avtals tillämpning erforderliga föreskrifter. Utredningen förordar den sistnämnda lösningen med följande förslag till lydelse av den nya 75 §.

1 mom. Konungen äger, under förutsättning av ömsesidighet, med främmande stats regering träffa överenskommelse om utbyte av sådana uppgifter, som behövas för bedömande av fråga om enskilda personers folkbokföring här i riket och i den andra avtalsslutande staten.

2 mom. De närmare föreskrifter, som kunna erfordras för tillämpningen av överenskommelser som i 1 mom. sägs, meddelas av Konungen eller av myndighet, som Konungen bestämmer.

III. Remissyttrandena

Utredningens förslag om att göra Norden till ett gemensamt folkbokföringsområde genom en avtalsmässigt reglerad samordning av registreringsförfarandet vid internordiska flyttningar har vid den svenska remissbehandlingen i princip tillstyrkts i samtliga remissyttrandena. Värdet av en sådan samordning understrykes av flertalet remissinstanser, varvid man särskilt framhållit möjligheterna att åstadkomma en effektivare kontroll av flyttningarna och att undanröja vissa nu föreliggande missförhållanden i fråga om utbetalning av sociala bidrag. Ett allmänt uttalat önskemål är vidare, att samordningen måtte genomföras med minsta möjliga dröjsmål och att härvidlag eventuella svårigheter för en finsk anslutning icke bör föranleda att beslut i frågan uppskjutes. Samtidigt understrykes angelägenheten av att även Finland kommer med i det samordnade systemet. *Statistiska centralbyrån* ifrågasätter dessutom, om inte vissa bestämmelser i förslaget för Sveriges del bör få giltighet även beträffande annan inflyttning än från de nordiska länderna.

Några principiella erinringar har vid remissbehandlingen icke riktats mot den föreslagna tekniska utformningen av det samordnade systemet. Förslagen till avtalsbestämmelser och registreringsblanketter har föranlett vissa påpekanden och ändringsförslag, dock huvudsakligen endast i förtydligande syfte eller av praktisk natur inom ramen för de av utredningen förordade riktlinjerna. På alla mera väsentliga punkter biträdades utredningens förslag i dessa delar.

I fråga om anknytningen av det samordnade systemet till gällande svensk lagstiftning ansluter sig samtliga remissinstanser, som behandlat denna fråga, till den av utredningen förordade lösningen att i folkbokföringsförordningen införa en ny paragraf (75 §), enligt vilken Kungl. Maj:t äger sluta avtal varom här är fråga och utfärda för sådant avtal erforderliga tillämpningsföreskrifter. Beträffande utformningen av det nya författningsrummet anför *kammarrätten* följande.

Rätt att med stöd av det nya författningsrummet 75 § 2 mom. folkbokföringsförordningen utfärda tillämpningsföreskrifter bör icke tilläggas annan än Konungen. I författningen angående dylika tillämpningsföreskrifter

kan lämpligen ges befogenhet för den myndighet, som Konungen bestämmer, att därutöver utfärda föreskrifter.

Uppbördsorganisationskommittén framhåller att utformningen av 75 § 2 mom. folkbokföringsförordningen bör anknyta till ordalagen i 31 § 2 mom. och 55 § 2 mom. samma förordning, förslagsvis på följande sätt: »Där för tillämpningen av överenskommelse som i 1 mom. sägs erfordras föreskrifter utöver eller i stället för vad i denna förordning är stadgat, skall gälla vad Konungen eller myndighet, som Konungen bestämmer, därom förordnar.» Liknande synpunkter anföres av *länsstyrelsen i Värmlands län*.

Beträffande kommitténs uttalande angående utväxling av civilståndshandlingar framhåller *statistiska centralbyrån*, att frågan är av vikt och bör behållas på dagordningen, men att den inte har ett nödvändigt sammanhang med frågan om internordiska flyttningsattester.

Här må även nämnas att såväl centralbyrån som kyrkobokföringsinspektörerna påpekat önskvärldheten av att frågan om internordisk tjänstbrevs-rätt löses.

IV. Departementschefen

Skillnaderna i de nordiska ländernas folkbokföringsbestämmelser medför speciella problem i fråga om registreringen av internordiska flyttningar. Från bl. a. kontrollsynpunkt ter sig den nuvarande ordningen föga tillfredsställande. Det stora antalet flyttningar mellan de nordiska länderna bereder de svenska registreringsmyndigheterna betydande svårigheter.

Mot bakgrunden härav framstår det som angeläget att få till stånd en bättre ordning på detta område. Den på Nordiska rådets initiativ tillsatta internordiska kommittén har föreslagit att Norden skall utgöra ett gemensamt registreringsområde. Detta skulle enligt förslaget uppnås genom ett avtal mellan de nordiska länderna om samordnat registreringsförfarande med hjälp av särskilda internordiska flyttningsattester. Enligt det föreslagna förfarandet skulle vid flyttning från ett nordiskt land till ett annat bestämmelserna i inflyttningslandet bli avgörande för frågan om flyttningen skall medföra registrering i inflyttningslandet och avregistrering i utflyttningslandet. Denna regel torde för Sveriges vidkommande medföra avvikelser från våra interna bestämmelser i vissa fall av utflyttning, när den flyttande visserligen bosätter sig i inflyttningslandet men inte uppfyller folkbokföringsförordningens krav för utvandringscertifikat, nämligen att ha för avsikt att »stadigvarande bosätta sig å utrikes ort». I sådana fall kan den flyttande för närvarande bli kvarskrivnen i Sverige samtidigt som han blir registrerad i inflyttningslandet. En sådan dubbelregistrering skulle undvikas genom det föreslagna systemet och avregistrering i Sverige alltid ske, när den flyttande vunnit registrering såsom inflyttad i annat nordiskt land.

Liksom remissinstanserna anser jag att utredningens förslag erbjuder

goda möjligheter att på ett enkelt sätt och utan större ingripanden i gällande nationell lagstiftning undgå de olägenheter som är förenade med nuvarande ordning. Utredningens förslag synes i allt väsentligt vara välgrundade och i tekniskt hänseende lämpligt utformade. Utredningens avtalsutkast är avsett att ligga till grund för diskussioner mellan regeringarna om ett internordiskt avtal i frågan. På vissa punkter har förslagen föranlett särskilda påpekanden vid remissbehandlingen. Dessa riktar sig emellertid icke mot den principiella utformningen av det samordnade systemet utan gäller detaljspörsmål av begränsad betydelse. Påpekandena torde få beaktas vid den slutliga utformningen av avtalet och de av avtalet föranledda tillämpningsbestämmelserna. Givetvis bör därvid även beaktas, att svenska medborgare icke genom avtalet går miste om dem eljest tillkommande rösträtt vid allmänna val.

I enlighet med vad Nordiska rådets presidium föreslagit förordar jag, att åtgärder redan nu och utan avvaktan på frågans behandling vid nästkommande rådssession vidtages för genomförandet av ett registreringsförfarande i överensstämmelse med utredningens förslag. För att möjliggöra avtal av förevarande slag bör, såsom utredningen föreslagit, i folkbokföringsförordningen intagas en ny 75 § med bemyndigande för Kungl. Maj:t att ingå avtal på området och utfärda erforderliga tillämpningsföreskrifter. Förslag till detta tillägg till folkbokföringsförordningen har utarbetats inom finansdepartementet under beaktande av de synpunkter på författningstexten som framförts vid remissbehandlingen. Fråga är blott om visst förberedelsearbete för vinnande av tid. Det slutliga ställningstagandet i frågan, avtalets ingående, kommer inte att ske förrän efter nästa rådssession. Motsvarande förberedelsearbete pågår även i de övriga nordiska länderna.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå 1963 års riksdag att antaga det inom finansdepartementet upprättade förslaget till *förordning om ändring i folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469)*.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Per Eskilsson

Utkast til avtaler om folkeregistreringen ved internordiske flytninger

I samsvar med de resultater utvalget er kommet fram til, er en blitt enig om følgende utkast til

Avtale mellom Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om folkeregistrering

Regjeringene i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige er, for å lette registreringen av personer i de kontraherende land, kommet overens om følgende avtale:

Artikkel 1

Denne avtale gjelder personer som er registrert som bosatt i et av de kontraherende land og som har til hensikt å flytte eller som har flyttet til et annet av disse land.

Artikkel 2

1. Den som har til hensikt å flytte fra et av de kontraherende land til et annet av disse land, skal melde dette til vedkommende lokale registreringsmyndighet i utflytningslandet.

Det påligger nevnte myndighet straks å levere den flyttende internordisk flytteattest med vedheftet blankett for internordisk flyttebevis.

2. Den som har flyttet fra et av de kontraherende land og etter innflytning bosatt seg i et annet av disse land, skal innen den tidsfrist som gjelder for flyttemelding innen dette land, melde innflytningen til vedkommende lokale registreringsmyndighet. Samtidig med meldingen skal han levere den flytteattest med vedheftet blankett for flyttebevis som er nevnt under pkt. 1. Har han ikke slik flytteattest, skal han pålegges å skaffe den fra utflytningslandet. Hvis han ber om det, skal den lokale registreringsmyndighet i stedet rekvirere flytteattest fra den lokale registreringsmyndighet i utflytningslandet.

3. Den lokale registreringsmyndighet i innflytningslandet treffer beslutning om registreringen.

Finner den lokale registreringsmyndighet at den som har meldt innflytningen skal regnes som bosatt innenfor registreringsområdet, skal den lokale registreringsmyndighet i utflytningslandet uten opphold underrettes om dette. Til denne underretning skal brukes internordisk flyttebevis.

Finner den lokale registreringsmyndighet grunn til å anta at den som har meldt innflytningen skal regnes som bosatt et annet sted i innflytningslandet, skal han vises til den lokale registreringsmyndighet på vedkommende sted. Flytteattesten leveres tilbake til ham forsynt med påtegning om henvisningen.

Finner den lokale registreringsmyndighet at den som har levert flytteattesten ikke kan regnes som bosatt innenfor registreringsområdet og det heller ikke foreligger et tilfelle som nevnt i foregående ledd, skal registreringsmyndigheten gjøre merknad om beslutningen på flytteattesten og blan-

ketten til flyttebeviset. Denne blankett skal deretter uten opphold sendes tilbake til vedkommende lokale registreringsmyndighet i utflytningslandet. Flytteattesten leveres tilbake til den som har meldt flytningen.

Først når flyttebeviset er mottatt, skal den lokale registreringsmyndighet i utflytningslandet føre den som er flyttet ut av registeret.

4. Har den lokale registreringsmyndighet i utflytningslandet ikke mottatt flyttebevis innen en måned, skal den henvende seg direkte til den lokale registreringsmyndighet i innflytningslandet for å få de opplysninger som er nødvendig av hensyn til registreringen. Det samme gjelder om en lokal registreringsmyndighet har grunn til å anta at en registerført person er flyttet til et annet av de kontraherende land.

Artikkel 3

Spørsmålet om en person etter denne avtale skal regnes som bosatt eller ikke bosatt i innflytningslandet avgjøres etter lovgivningen i dette land.

Artikkel 4

De kontraherende stater forplikter seg til gjensidig å gi de opplysninger som antas nødvendige for bedømmelsen av bosettingsspørsmålet og gi melding om de beslutninger som blir truffet.

Artikkel 5

Med »lokal registreringsmyndighet» forstås i denne avtale:

i Danmark og Norge registerføreren for vedkommende kommunale folke-

register,

i Finnland den som fører vedkommende folkeregister (kirkebøker, sivil-

register og dissentermenighetenes medlemslister),

i Island nasjonalregisteret og

i Sverige vedkommende pastor.

Artikkel 6

Formular til internordisk flytteattest og flyttebevis skal inneholde opplysning om: 1. fraflytningsland og -kommune (i Sverige også »församling»), 2. tilflytningsland og -kommune (i Sverige også »församling»), 3. flyttedato, 4. etternavn og samtlige fornavn (for gifte og tidligere gifte også pikenavnet), 5. kjønn, 6. fødselsdag og -år, 7. ekteskadelig stilling, 8. statsborgerforhold, 9. arbeidsgiver på tilflytningsstedet (om mulig), 10. dato for utstedelse av flytteattesten, 11. stempel og underskrift og 12. de enkelte lands frist for melding til innflytningsstedet.

De kontraherende lands formular til flytteattest og flyttebevis skal ha samme form og innhold, men avfattes på de enkelte lands språk og skal fastsettes i samråd mellom myndighetene i de kontraherende land, i Sverige av Statistiska centralbyrån, i de øvrige land av de respektive sentrale myndigheter.